



אל החאבקה!

במשך שמונים דורות היו הזדמנויות בלאספור לשיבה למולדת, בדרכי שלום ומלחמה. הנוצרים ניסו פעם אחר פעם לכבוש את ארץ-הקודש ולהחזיק בה, במאתיים שנים של מסע צלב בלתי-פוסקים, וביכללם מסע הצלב הטראגי של הילדים. קולומבוס, כך אומרים, מימן את מסעו ההיסטורי בכסף יהודי, ואולי אף היה בעצמו יהודי. הוא הפליג להודו, לא לארץ-ישראל. ואילו הדת היהודית גינתה את "משיחיה שקר", ששאפו לארץ.

אילו היתה נאמנה לעצמה, היתה הציונות צריכה לחשוף אמיתות אלה בעיקביות אכזרית. היא היתה, במהותה, תנועה של התקוממות נגד המורשה הדתית על כל צורותיה. היא באה לשים קץ לקיומה של עדה נתית מפורדת, וליצור אומה חדשה (או מחודשת). אך ביגלל סיבות טאקטיות קצרות-רוואי, התפשרה הציונות עם הדת ויצרה את האשליה כאילו ביהדות "אין הבדל בין הלאום והדת".

כאולו הגיון אפשר לומר כי "אין הבדל בין חמים והאש".

ט ישנוש החברד בין לאום ודת, בין ציבור המאור חד בויקתו למולדת ובין ציבור המאוחד בזיקתו למורשה דתית, הוא המביא כיום על המדינה את הנוראה שבסכנות המאיימות על קיומה: הירידה.

מאליון כמו זרית-השמש וניצנוץ-הכוכבים. מי שקם ואומר שסיסמות אלה הן דיבריי הבק, אמונות טפלות של עובדי-אילים, מס' תכן בחוקתנו כמטורף או כבוגד.

ה נה, המושג, הסיפור על בחורי-השיבה, המשתחרר רים משרות צבאי.

הזעם על שוחד מחפיר זה, הניתן לבחורים בריאים ושלמים, המוכנים בכל עת להמסיר אבנים על יריביהם, אך השולחים את אחיהם החילוניים והפחות-דתיים למות ולהיפצע למענם, היה שוטף את הארץ — אלמלא קיבל הרוב החילוני את הסיפור על בחורי-השיבה, אשר רק תודות להם נשאר העם היהודי חי וקיים. המתמיד של חיים-נחמן ביאליק נלמד בבית-הספר לא כשיר המביע

נ עזבתי עד למעמקי נפשי. על המירקע הופיעו ארכיאולוגים בכירים, בחברת מנכ"ל משרד-החינוך והתרבות, כשהם יושבים בהכנעה לפני הרבנים הראשיים ומתחננים על הזכות להמשיך בחסות לחשיפת ירושלים הכנונית. איני סבור שיש מדינה אחת בעולם, מלבד איראן של האיית-אללה צמאיהרם, שבה כו' הנייהדת הם המחליטים אם לבצע או לא לבצע מחקר מדעי.

בארץ זה קרה. במאבק על גתיות-המתים נשבר עמדת-השדרה של המדע הרפואי בישראל. בקרב על עיר-דוד נחפר הקבר לארכיאולוגיה, ולמדע החופשי ביכללו. זוהי כניעה.

את הכניעה סימל פרט קטן, אך חשוב. בבואם אל כסי שילטון הרבנים הראשיים, חבשו הארכיאולוגים כיסות. כאשר אדם דתי חובש כיפה — כל הכבוד לו. כאשר מדען חילוני, שאינו מאמין באלוהים ובמיצותיו, חובש כיפה בבואו לפגישה כפויה עם רבנים פוליטיים, שנבחרו למישרניהם באמצעות קנוניה פוליטית, כדי לדון על נושא מדעי — הרי זוהי כניעה משפילה.

אינו השתחוו הארכיאולוגים אפיים ארצה ונישקו את כנפיהם ויהיה של הצמדי-חמד גורן-יוסף, לא היתה הכניעה מושלמת יותר.

ה כניעה הגדולה לא התחילה ולא הסתיימה במקד ומימכר הקואליציוני, שבהם מסרו האדונים מנחם בגין ואריק שרון את המדינה על מגש של כסף (כסף ממש) למועצת-גדול-התורה.

אין טעם בהאשמת הפוליטיקאים. הפוליטיקאים הי מצויים אינם יוצרים מציאות חברתית. הם פועלים בתוך מציאות שנוצרה בלעדיתם. הם רוצים, בסך-הכל, להגיע לשלטון ולהישאר בשלטון. זהם מוכנים לשלם תמורתו כל מחיר שנדרש. אילו היה הדבר תלוי באדונים שימעון פרס ויצחק רבין, היו משלמים את אותו המחיר, לפחות. הפוליטיקאים שחתמו על הסכם-הכניעה, הקרוי הסכם קואליציוני, פעלו על פי המצוי אות הקיימת. לא היתה להם ברירה. השאלה היא: איך נוצרה מציאות זו?

ניסיתי פעם להסביר, במדור זה, את המכניזם המביא לכך שמיעוט קנאי, בעל מוטיבציה חזקה, משתלט תמיד על רוב אדיש. שאינו מוכן להילחם על זכויותיו. גודל המיעוט כימעט ואינו קובע בתהליך זה. ולראייה: אף שהמפלגות הדתיות הצטמקו בבחירות האחרונות, גדל כוח-ההכרעה וכוח-ההכרעה שלהן.

אך לא די במכניזם זה כדי להסביר מה קורה בארץ. מוכרחות להיות סיבות עמוקות יותר לכניעה מכישה זו של הרוב החילוני בישראל, העומד מנגד בשעה שארצו הופכת שטח מוחי זק בידיו חכמה של רבנים אנטי-אומיים ואנטי-ציוניים, שאליהם מצטרפים עתה, בתור עות-שופר רמות, גם הרבנים הסופר-לאומניים והסופר-ציוניים מסוגם של גורן ושות'.

שום ציבור אינו נכנע כך לכובש, בלא קרב ובלא מלחמה. אלא אם כן נשבר כוח-ההתנגדות שלו מראש, עליי מערכה ממושכת של לוחמה פסיכולוגית.

ואכן, זהו הדבר שקרה. לפני הכניעה הפורי מדיה כממשלה, ככנסת, כבתי-החולים, כאתרי החפירות, כלישכות-הגיוס, כנמלי הים והאוויר, היתה הכניעה הפמיויה כמערכות-הרוח.

ש ום צבא אינו יכול להילחם ביעילות, כשהוא משוכנע בסתרי-ליבו כי היריב הוא הצודק. צבא גדול זרב, שאין בליבו אמונה בצידקתו, ייבס כימעט תמיד עליידי צבא קטן, חזיר-אמונה. הרוב החילוני בארץ אין שמך של סיכוי להגן על זכויותיו, וזה כל שכן לשדוט במדרי נה, כל עוד אין הוא נפטר מן האמונות הטפלות שהמיעוט הדתי נטע בליבו.

המושג "גייס חמישי" נולד בספרד בימי מלחמת האזרחים. גנרל רפובליקאי הכריז כי ארבע גייסות פאשיסטיות עוליס על מאדריד, והזהיר כי "גייס חמישי" של הפאשיסטים נמצא בעיר הנצורה עצמה. הוא התכוון לאנשים חיים, הפועלים למען האוייב.

אצלנו עוליס ארבעה גייסות דתיים, בלבוש המיפל-גות הדתיות, על הרוב החילוני. אך הגייס המסוכן ביותר הוא הגייס החמישי.

אין זה גייס של בשר ודם, אלא גייס רד חני, שהוטמן כנפשו של כל ישראלי עזירי שטיפת-מוח בלתי-פוסקת, שהחלה עוד עם ראי שית הציונות והיישוב היהודי החדש בארץ. זהו גייס של סיסמות הנראות כמושכלים-ראשוניים, שאיש אינו מספק עוד באמיתותן, הנראות כמובנות

• "העריצות של המיעוט" (הנדרון, העולם הזה 2207).



נציגים דתיים ביצע הכנסת בעת הצגת הממשלה: שטח כבוש

אם יהודי טוב יכול להיות "מסורתי" בברוקלין ובפאר ריס כמו בבנימינה ובפרדס-חנה, מדוע יישאר בארץ? אחרי דור אחד או שניים הופכים בני היהודי הנודד שוב ליהודים נודדים. המחנכים את בניהם בבתי-ספר יהודיים מסורתיים בלוס-אנג'לס, שאינם פחות יהודיים מבתי הספר של זבולון המר בקריית-מלאכי.

ואילו ליהודים הטובים והשבעים ביהאנסבורג ובבוא-נוס-אייירס, בשיקאגו ובציריך, אין כל סיבה רעיונית לבוא לישראל. הם יהודים טובים מאוד במקום הימצאם. הם מתפללים כמה פעמים ביום. ורק לחרב האנטישמיות יש סיכוי להזיזם ממקומם — לרוב מגלות אחת לאחרת. הדת היהודית היא מטיבעה אויבת הרעיון של "קיי בוך גלויות".

אין זה פלא שככל שיהודי יראי-שמיים הוא אדוק יותר, כן גוברת איבתו לציונות ולמדינה. אגודת-ישראל, שהוקמה מלכתחילה עליידי גדולי התורה כדי להילחם בציונות, שולטת עתה במדינה הציונית — אך היא לא הפכה ציונית. ואילו נטורי-קרתא רואים בהם בוגדים, שמכרו את נישמתם לשטן. גם בזה אין כל חדש. בימי הבית השני חיו כשני שלישים של העם היהודי מחוץ לגבולות ארץ-ישראל. הם לא ראו כל צורך להשתקע במדינת החשמונאים או בממלכת-ההורדוס. הם גם לא חשו לעזרת הקנאים, כאשר היישוב היהודי בארץ לחם על חייו.

וזה היה טיבעי. הם היו יהודים טובים על פי הדת. דת זו, גובשה בגלות-בבל, וחושלה בתלמוד הבבלי. זוהי דת של פזורה, שנוצרה כפזורה, והמוי בליה לפזורה.

(המשך בעמוד 50)

את השקפתה של תקופה מסוימת, אלא כאמת חיה. בחורי-השיבה הוא שומר-הגחלת. הוא שומר על קיומנו הלאומי כיום. כפי שעשה במשך שמונים דורות. שיחרורו מן השרות הצבאי, העלול להסחית את דעתו, אינו אלא מחיר קטן עבור שרות היסטורי כביר זה.

זהו סיפור-הכל מראשיתו ועד סופו. נכון, "הדת היהודית שמרה על קיום העם היהודי בגלות". נכון מאוד.

אך כדאי לקרוא פסוק זה פעמיים-שדוש. יש בו משמעות חבויה, חשובה מאוד.

הפירוש הפשטני הוא: היהודים היו ב"גלות". דתי ישראל שמרה שם על קיומם כעם. בחורי-השיבה שמרו על הגחלת הלוחשת.

הפירוש היותר-עמוק הוא הפוך: היהודים היו ב"גלות" מפני שדת-ישראל שמרה את תם שם. לזאת הדת, ובחורי-השיבה שלה, היו חוזרים מוזמן ארצה.

אין עם בעולם הדבק במולדתו. והמסוגל להיות הרחק ב"גלות". במשך שמונים דורות, תוך איזכורה היומיומי. היהודים היו מפגלים לכך, מפני שדת-ישי ראי לא אמרה להם לחזור. דת ישראל אמרה להם להתפלל ולשמור על המיצוות.

יהודי שומר-מיצוות הוא יהודי טוב בכל מקום. מפני שלא היתה זיקה מוחשית לארץ-מולדת כלשהי. התורה הפכה תחליף למולדת, מולדת שנייה, ובעצם מולדת יחידה.

בחורי-השיבה לא שמרו על קיומו של לאום השואף לעצמאות ולחרות. הם שמרו על עדה דתית, שהמירה את העצמאות והחרות בפולחן ובמיצוות.